

[เสียงฝีเท้า]

หัวข้อ: เบลฟาสต์, ไอร์แลนด์เหนือ

นักศึกษาที่ถือกระเป๋าเป้เดินเข้าไปในอาคารมหาวิทยาลัย

Rory [เสียงบรรยาย]: ผมคิดว่าเวลาเกิดเรื่องแยๆ กับใครสักคน เราจะได้เห็นจุดแข็งของคนๆ นั้น

[ดนตรีบรรเลงที่ชวนครุ่นคิด]

นักศึกษานั่งอยู่ในห้องเรียนขนาดใหญ่ นักศึกษาที่ถือกระเป๋าเป้ใส่เสื้อที่มีซิปสีส้ม นั่งอยู่ที่โต๊ะยาวแล็ปท็อป Mac ของเขากางออกอยู่ข้างหน้าเขา อาจารย์ที่สวมเสื้อเบลเซอร์สอนอยู่หน้าห้องเรียน

อาจารย์: เอาล่ะ ในสัปดาห์นี้เราจะมาเรียนเรื่องการตระหนักรู้และการวิเคราะห์ทางธุรกิจกันต่อ เรากำลังมองหา...

นักเรียนที่ใส่เสื้อที่มีซิปสีส้มใช้แท็บเล็ตบนแล็ปท็อป

Rory [เสียงบรรยาย]: การได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยคือความสำเร็จอย่างหนึ่งของผม แล้วมันก็เหมือนกับการเอาชนะทุกอุปสรรคที่ผ่านมา

ภาพตัดเป็นสีดำ ตัวอักษรสีขาวขนาดใหญ่ปรากฏขึ้นบนพื้นหลังสีดำ

หัวข้อ: RORY

[เสียงดนตรีหยุดลง]

ขณะนี้ต้นไม้กำลังผล็วไปมานอกหน้าต่างที่เพื่อนผม

Rory [เสียงบรรยาย]: ตอนนั้น ผมเรียนระดับ A-Level ไปได้หนึ่งในสี่แล้ว

Rory นักศึกษาที่ใส่เสื้อที่มีซิปสีส้ม นั่งอยู่บนเตียงและใช้ AirPods และ iPad

Rory [เสียงบรรยาย]: ตอนนั้นผมกำลังนั่งอยู่ในชั้นเรียนปูพื้นฐาน แล้วหลังจากนั้น ผมก็ตระหนักได้ว่าผมมองไม่เห็นสิ่งที่อยู่บนไวท์บอร์ดแบบอินเทอร์แอคทีฟอีกต่อไป

แสงจาก iPad กระทบใบหน้า Rory และตาของเขายับตามการเคลื่อนไหวบนหน้าจอ iPad พ่อแม่ของ Rory นั่งอยู่ด้วยกันบนโต๊ะในครัวและให้สัมภาษณ์

พ่อของ Rory: ถ้าให้พูดกันตรงๆ นั่นคือจุดเริ่มต้นของเรื่องทั้งหมด เขาต้องนัดหมอฉุกเฉิน แล้วก็รับการตรวจมากมาย

แม่ของ Rory: ฉันคิดว่าเราแค่ไม่รู้กันจริงๆ ว่ากำลังเผชิญกับอะไรอยู่

ตอนนี้แม่ของ Rory กำลังยืนอยู่ตรงเคาน์เตอร์ในครัวและชงชา

[เสียงถ้วยกระทบกัน]

Rory ถ่ายภาพแม่ของเขาด้วย iPad จากโต๊ะ เขาปิดผ่านแอป ไอคอนบนหน้าจอมีขนาดใหญ่ เขาเปิดแอป Procreate

[เสียงดนตรีเล่นอีกครั้ง]

Rory [เสียงบรรยาย]: ภายในสองสามเดือนต่อมา จากที่ผมไม่สามารถอ่านสิ่งที่อยู่บนกระดานซึ่งห่างออกไป 15-20 ฟุต กลายเป็นว่าผมก็อ่านข้อความที่อยู่บนจอตรงหน้าไม่ได้เหมือนกัน

Rory วาดบนภาพถ่ายแม่ของเขาในครัวด้วย Apple Pencil

Rory [เสียงบรรยาย]: ผลการตรวจพันธุกรรมออกมาในช่วงวันเกิดปีที่ 17 ของผม ผมพบว่าผมเป็นโรคที่ชื่อว่าโรคตาบอดทางพันธุกรรมลอน ถ้าจะให้ผมอธิบายง่ายๆ คือ ผมมีการมองเห็นหลงเหลืออยู่เพียง 3 ถึง 5 เปอร์เซ็นต์

เขาเพิ่มเจดสีขวบนภาพถ่าย

ผู้สัมภาษณ์: บอกหน่อยได้ไหมว่าวาดอะไรอยู่

Rory หันไปทางผู้สัมภาษณ์

Rory: ผมกำลังพยายามวาดภาพที่สื่อถึงสิ่งที่ผมสามารถมองเห็นได้ อธิบายยากนะครับ แต่ก็มันเป็นภาพแทนที่ดีว่าผมเห็นหรือไม่เห็นอะไร

แรเงาบบงภาพ

Rory [เสียงบรรยาย]: เมื่อเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นในชีวิต คุณอาจเลือกสงสารตัวเอง หรืออาจบอกตัวเองว่า "ฉันจะหาทางออกให้ได้ เพราะต้องมีทางอย่างแน่นอน"

Rory ติด Apple Pencil กับ iPad

[เสียงคลิก]

ครูกำลังให้สัมภาษณ์ในห้องเรียนที่โรงเรียน

ครู: คุณกำลังพูดถึงนักเรียนที่ได้เกรด A มาโดยตลอดตอนอยู่ในโรงเรียน และนั่นคือสิ่งที่ Rory นิยามตัวเอง เขาแค่ต้องการเข้าเรียนมหาวิทยาลัย ฉันว่าเราทุกคนรู้ว่าเส้นทางข้างหน้ายากลำบากแน่นอน

กลับมาที่โต๊ะในครัว Rory กำลังทำงานบนแล็ปท็อป Mac

Rory [เสียงบรรยาย]: ตอนที่ผมเข้าโรงพยาบาลทุกครั้ง ผมก็เริ่มลองเล่นคุณสมบัติการช่วยการเข้าถึงบนโทรศัพท์

เขายกข้อมือที่สวม Apple Watch แล้วแตะที่หน้าปัดนาฬิกา

[ติ๊ง]

เขาลุกขึ้น

Rory [เสียงบรรยาย]: ผมคิดว่าถ้าหาวิธีใช้โทรศัพท์ของผมได้ ทุกอย่างก็จะเข้าที่เข้าทาง

Rory หยิบ iPhone ของเขาจากในครัวแล้วยิ้มกว้าง

Rory: มีคนเปลี่ยนที่เหรอ [เสียงหัวเราะ]

เขาเดินออกไปและข้ามสวนหลังบ้าน

Rory [เสียงบรรยาย]: และทุกครั้งที่ผมกลับบ้าน ผมก็จะบอกว่า "รู้ไหมว่า ต้องกลับไปเรียนให้ได้ โธษะนี่จะไม่สามารถ พรากเกรดที่ฉันควรจะได้ไป"

ที่โต๊ะ เขาหยิบแล็ปท็อปออกมาจากกระเป๋าแล้ววางไว้บนแท่นวาง เขาหยิบคีย์บอร์ดจากกระเป๋า ที่โต๊ะในครัว พ่อแม่ของ Rory ยังคงให้สัมภาษณ์ต่อไป

แม่ของ Rory: เขากุ่มเทพลังทั้งหมดไปกับการเรียน เขาปรับตัวให้เข้ากับวิธีการเรียนรู้ใหม่ๆ

Mac ของ Rory ที่ต่อกับจอภาพภายนอก ตั้งอยู่ตรงกลางค่อนไปทางด้านหน้าโต๊ะเพื่อให้ใกล้ตาของ Rory

Rory [เสียงบรรยาย]: ผมเอา Mac ออกมาแล้วเปิดการตั้งค่า แล้วก็ไปที่คุณสมบัติการช่วยการเข้าถึง อย่างแรกที่ผมเปิดใช้คือข้อความตัวใหญ่และการซูม

Rory ใช้คุณสมบัติการช่วยการเข้าถึงบน Mac ของเขา

Rory: ซึ่งเปลี่ยนทุกอย่างจริงๆ เพราะถ้าคอมพิวเตอร์ยังตั้งค่าเหมือนเดิม

เข้าซีไปที่หน้าต่าง Finder บนหน้าจอ

Rory: ผมก็มองไม่เห็นอะไรเลย ถ้าอย่างนั้นผมไม่ต้องมีคอมพิวเตอร์ก็ได้

เขาซูมเข้าแล้วปิดหน้าต่าง Finder เขาซูมเข้าไปที่ข้อความจากเอกสาร Word ตอนนี้เขาพิมพ์ข้อความ

Rory [เสียงบรรยาย]: ผมยังคงสามารถไปตำแหน่งต่างๆ บนหน้าจอได้โดยใช้การซูมเพื่อซูมเข้าไปอ่านข้อความ สำหรับคนส่วนใหญ่ นั่นคงเป็นเรื่องเล็กมากๆ แต่สำหรับผมแล้วนั่นเป็นเรื่องใหญ่ ผมจำได้ว่าในคืนแรก ผมนั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ประมาณหกชั่วโมง แล้วก็ทำงานเสร็จไปส่วนหนึ่ง ผมเลยบอกตัวเองว่า "วิธีนี้ใช้ได้แน่นอน ฉันจะกำมันให้ได้"

[เสียงกดแป้นพิมพ์]

Rory [เสียงบรรยาย]: และขณะที่การมองเห็นของผมลดลงเรื่อยๆ ผมก็สามารถขยายข้อความให้ใหญ่ขึ้น ผมสามารถเปิดคุณสมบัติต่างๆ ก็เลยยังคงไปเรียน แล้วก็ทำการบ้านด้วยตนเองได้

Rory ถ่ายภาพเอกสารที่พิมพ์ออกมาบนโต๊ะโดยใช้ iPhone ของเขา

[เสียงซัทเตอร์กล้อง]

เขาอัปโหลดภาพนั้นไปยัง Mac จากนั้นซูมเข้าไปยังข้อความบนเอกสาร ซึ่งมีคำแนะนำในการทำข้อสอบ กลับมาที่ห้องเรียน ครูกำลังพูด

ครู: เขาสามารถจัดการเรื่องการเรียนด้วยตัวเองอีกครั้ง ถ้าเขาไม่มีอุปกรณ์ของ Apple ฉันก็ไม่ต้องรู้เลยว่าเขาจะเรียน A-Level จบได้อย่างไร

Rory เปิดแล็ปท็อป Mac บนเตียง

Rory [เสียงบรรยาย]: ผมได้เกรด A* สามวิชาซึ่งถือว่าเป็นหนึ่งในผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดในโรงเรียน

ครู: เขาได้คะแนน 90 เต็ม 90 แล้วฉันก็ไม่ค่อยเห็นนักเรียนได้คะแนนเต็มหลายวิชาแบบนี้

พ่อของ Rory: เขาบอกกับเราว่า "ผมจะเขียนอีเมลถึง Apple" แล้วผมก็คิดในใจว่า "แล้วจะเขียนว่าอะไร" [เสียงหัวเราะ]

Rory [เสียงบรรยาย]: ผมอยากเขียนสองอย่าง อย่างแรกคือการขอบคุณ อีกอย่างคือเพื่อช่วยเหลือและสนับสนุนคนอื่นๆ ที่จะต้องเผชิญกับโรคที่คล้ายคลึงกับผม

Rory กำลังเขียนอีเมลบนแล็ปท็อป หัวข้ออีเมลคือ "การช่วยการเข้าถึงของ Apple เปลี่ยนชีวิตผมได้อย่างไร ขอขอบคุณ!" เขาอ่านอีเมล

Rory: ในเดือนมกราคม 2024 ชีวิตของผมก็เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง และในสัปดาห์ต่อๆ มา

เขาซูมเข้าไปที่ข้อความ

แม่ของ Rory: มันเป็นเรื่องยากเกินกว่าที่คนอื่นจะเข้าใจได้ เขาไม่ต้องการให้ใครมาสงสาร เขาอยากให้ผู้คนพอใจในสิ่งที่เขาเป็น

ตอนนี้ในโรงยิม Rory และโค้ชกอดกัน

Rory: ดีใจที่ได้เจอคุณนะ

โค้ช: อ้อ

Rory [เสียงบรรยาย]: เรื่องนี้เปลี่ยนมุมมองของผมต่อคนที่ความพิการไม่ปรากฏชัด
คุณคงดูไม่ออกเลยว่าผมสายตาบอดพร่อง

โค้ชพันมือและข้อมือของ Rory พวกเขาเข้าไปในเวทิมวยและซ้อมชกมวย

[เสียงร้อง]

Rory [เสียงบรรยาย]: และคุณคงดูไม่ออกเลยว่าแต่ละคนเป็นอะไรบ้าง

[เสียงหอบ]

[เสียงร้อง]

ตอนนี้ Rory กำลังนั่งรถและถือ iPhone ของเขา

Rory: ส่งข้อความหา Lindsay วันนี้ทำงานกลุ่มเสร็จไปเยอะหรือยัง

แถบ Apple Intelligence หากสีส่องแสงรอบๆ หน้าจอ iPhone

Siri: ต้องการส่งไหม

Rory: ใช่

ข้อความถูกส่ง

[เสียงส่งข้อความ]

ตอนนี้รอรี่ถือกระเป๋าเป้แล้วเดินไปกับนักศึกษาอีกคน พวกเขาข้ามถนนในเมือง

Rory [เสียงบรรยาย]: ผมดูสิ่งต่างๆ ใกล้เคียงๆ เป็นเวลานาน

เขานั่งกับนักศึกษาอีกคนในชั้นเรียน

Rory [เสียงบรรยาย]: แต่ตอนนี้ผมจะพิมพ์สิ่งต่างๆ ในแล็ปท็อป แล้วก็ซูมออก จากนั้นคนอื่น
รอบตัวก็สามารถอ่านและใช้ได้เหมือนแล็ปท็อปทั่วไป

นักศึกษาอีกคนถือ Apple Pencil และซีไปที่หน้าจของเขา

นักเรียนที่ถือ Apple Pencil: แล้วก็ยังมีข้อหนึ่ง เดียวนะ ชูมออก หนึ่ง สอง สาม ซี มีทั้งหมดห้าข้อ เธอทำส่วนบนมาแล้วก็คำแนะนำไป

Rory: แล้วเธออยากทำส่วนไหน

นักเรียนที่ถือ Apple Pencil: การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี

Rory พึงเก้าอี้และมองไปทางนักเรียนอีกคน เขายิ้ม

Rory [เสียงบรรยาย]: ผมนำแล็ปท็อปกลับมาจนใช้ได้อย่างทั่วถึง เพื่อนๆ มีคุณสมบัติเดียวกัน แต่พวกเขาไม่ได้ใช้มันเท่านั้นเอง

ครู: Rory ได้สอนสิ่งที่น่าประทับใจให้กับครูอย่างเราที่นี่ เขาสอนให้ฉันมองการสอนในมุมที่ต่างออกไป จนสามารถพูดกับนักเรียนได้ว่า "ครูอยากให้เธอสอนวิธีหน่อย"

ตอนนี้ครูยืนหน้าห้องเรียนแล้วสอน กลับไปที่ห้องเรียนขนาดใหญ่ Rory กำลังทำงานบน Mac ของเขา

อาจารย์: เมื่อคุณทำสำเร็จ ก็จะส่งผลกระทบต่อไปเป็นทอดๆ จนกลับมาหาคุณ

Rory [เสียงบรรยาย]: ใช่ครับ นี่เป็นส่วนหนึ่งของตัวผม มันไม่ใช่ตัวผม แต่มันคือส่วนหนึ่งของตัวผม

Rory เข้าไปในสตูดิโอตอนกลางคืน มีคนพาเขาเข้าไปในบูธอัดเสียง

Rory [เสียงบรรยาย]: ผมยังไม่รู้ว่าจะทำอะไรในอนาคต บางทีอาจมีเส้นทางสำหรับผมสักที่ แต่ยังไม่รู้ว่าเส้นทางนั้นอยู่ที่ไหน

รอรี่นั่งอยู่หน้าไมโครโฟน

Rory: ผมชื่อ Rory ผมอายุ 18 ปี และผมเริ่มสูญเสียการมองเห็นมาเป็นเวลาเกือบสองปีแล้ว แต่เรื่องราวของผมยังไม่จบเท่านี้ เพราะนี่เป็นเพียงแค่จุดเริ่มต้นใหม่เท่านั้น

โลโก้ Apple